

P'TIT YETI NIEUWSBRIEF

JANUARI 2015

BRATISLAVA – LUCIOLES – LETLAND

Versie 1.00.001

Januari 2015

Bratislava – Trail des Lucioles – Letland

Aan het begin van een nieuw jaar is iedereen natuurlijk bezig met nieuwe plannen te maken. In afwachting van de realisatie van de grotere plannen in 2015 hield ik me in januari bezig met wat kleinere uitstapjes.

Bratislava

Een eerste van dergelijke uitstapjes bracht me naar Bratislava. Het was intussen al meer dan vier jaar geleden dat ik daar nog eens was. Met dank aan een gunstige dienstregeling van de vliegtuigen in de winter was het een ideale gelegenheid om Edita en Andrej nog eens te gaan bezoeken.

Het meeste lopen ter plaatse gebeurde na een wandeling in de buurt van Piesok. Dat ligt perfect op loopafstand van Bratislava. Voor mij toch. De route is ook heel gemakkelijk. Je kan de hele tijd over de rug van de Male Karpaty lopen. Doorheen dat natuurgebied volg je gewoon de rode route die de hele tijd de kam volgt. Doodsimpel. In theorie.

Wanneer de sneeuw aan het smelten is wordt het pad op vele plaatsen een ware roetsjbaan. Van die verijsde aangestamppte sneeuw waar smeltwater over stroomt is simpelweg spiegelglad. Voor de afwisseling waren grote stukken van het pad versperd door omgekapte bomen. Af en toe kon ik er over, maar dikwijls was het beste alternatief een omweg door het bos banen. Typisch lag daar ook nog eens heel wat sneeuw

Typisch uitzicht in de Male Karpaty.

bij. Op plaatsen waar de sneeuw door de wind werd opgehoopt kon je plots tot aan de knieën wegzinken. Allemaal heel erg leuk natuurlijk maar het zorgde ervoor dat ik toch wat trager vooruit ging dan ik op voorhand ingeschat had. Gelukkig heb je daar zowel links als rechts regelmatig een mooi uitzicht over de omgeving om het allemaal de moeite waard te maken.

Eens voorbij Biely Križ wordt het pad een heel pak beter begaanbaar (met zelfs een paar kilometer asfalt) en kon ik het tempo goed opdrijven. Een half uurtje voor Kamzik viel de nacht en moest ik in het donker verder. Aan Kamzik moest ik van kleurtje wisselen en kwam ik er achter dat in het donker groene markeringen en blauwe markeringen erg goed op elkaar lijken. Ik had dus de verkeerde vast. Wanneer je vanuit de Male Karpaty richting Bratislava centrum loopt heb je niet veel andere mogelijkheden dan doorheen Koliba af te dalen. Steil en op asfalt. Ik kan je garanderen dat die afdaling geen deugd doet als je al een paar uur aan het lopen bent. Wat versterking van de quadriceps kan ik altijd goed gebruiken denk ik dan maar.

De dag erna waagde ik me eerder op Andrej zijn terrein en gingen we wat muurklimmen. Dat is duidelijk niet mijn specialiteit. Van een uur of vijf lopen voel ik niets, maar aan twee uur muurklimmen heb ik verschillende dagen stijve spieren overgehouden.

Lopend over bevroren paden.

Trail des Lucioles

Na het Slovaakse uitstapje ging ik richting Ardennen om naar goede gewoonte de Trail des Lucioles te lopen. Dat blijft toch een van de leukste wedstrijden in België met ook een van de meest gegodoniseerde parcours. Het is een nachtrail van 22km met ongeveer 1000 positieve hoogtemeters. Wat naar Belgische normen erg veel is. Er staat ook altijd wel wat snel volk aan de start. En hoewel ik op uithouding me met iedereen kan meten staat mijn snelheid op dit moment niet echt op punt. Ik zou al lang blij zijn met een plaats binnen de top 10.

Geef op zo een korte afstand het startschot en je weet dat ik niet mee ga zijn. Ik schat dat ik na een kilometer rond de 25ste plaats liep en naar mijn gevoel liep ik al veel te rap. Vroeger zaten in die eerste kilometers nog een paar langere stukken asfalt, maar die waren er nu voor een groot stuk uit gehaald. Het viel natuurlijk te verwachten dat er voor mij verschillende nog wel zouden terug vallen. Ik liet me dus niet opjagen.

Eens we de Vesder overstaken en de grote hellingen begonnen was het moment voor mijn remonte gekomen. De grote lijnen van het parcours

Eindeloze bossen in Letland.

van de wedstrijd zijn na al die jaren nog steeds dezelfde. Voortdurend gaat het zo recht mogelijk de flank van de Vespervallei op en terug af. Hier en daar is dat over een breed pad, regelmatig eens over eens smal pad en dikwijls iets waarvoor je wat fantasie nodig hebt om de benaming pad te gebruiken. Ik liep eerst van groepje naar groepje en later van loper naar loper. Zowel tijdens de beklimmingen als tijdens de afdalingen was ik sterker dan de lopers die ik voorbij ging. Het moeilijkste was nog een steile afdaling waar behoorlijk wat wandelaars (die een korte afstand afleggen) op zaten toen ik daar passeerde. Dan moet je niet alleen proberen de bomen te ontwijken maar ook proberen die wandelaars niet omver te maaien. Helemaal op het einde volgde Michel me toch behoorlijk goed aan de beruchte laatste helling. Boven gekomen liep hij zelfs even weg van mij, maar tijdens de laatste kilometers naar de aankomst geraakte ik er toch terug bij en slaagde erin om hem achter mij te houden. Terwijl we toch bezig waren haalden we zelfs nog een loper bij.

Uiteindelijk finishte ik als vijfde in 1u57. Dat is beter dan ik mezelf op voorhand ingeschat had.

Letland

Een laatste uitstap van de maand bracht me naar Letland. Eigenlijk ging ik er vooral heen omdat dit het voorlaatste EU-land is waar ik nog nooit eerder kwam. Als uitvalsbasis koos ik voor Riga vanwaar ik de erg ruime omgeving verkende. Het verrast waarschijnlijk niemand dat Letland me erg aan de twee overige Baltische staten deed denken. Je kan er zonder problemen door de eindeloze naaldbossen blijven lopen. Die worden allemaal doorkruist door paden, karrensporen en onver-
Het bevroren landschap.

harde wegen waar je redelijk op goed geluk een weg kan zoeken.

Het reliëf in Letland stelt niet veel voor. Toch zeker niet in de buurt van Riga. Ik moet bijzonder veel moeite doen om me een helling te herinneren die ik daar tegen ben gekomen. In de winter heb je in die streken natuurlijk wel kans dat het niet bijster warm is. Gelukkig voor mij was er niet al te veel sneeuw. Eens buiten de stad lag er overal nog een paar centimeter, maar zeker geen dik pak waar je niet al lopend doorheen geraakt. Ik had in elk geval de indruk dat ik lopend vlotter vooruit geraakte dan de langlaufers die ik hier en daar tegen kwam.

Mijn gewone strategie in dergelijke gebieden is om te blijven lopen tot het donker wordt en dan het dichtstbijzijnde station te zoeken en met de trein terug te keren. Mijn ervaring met de treinen in de Baltische staten is in elk geval erg goed. Dat is ook hoe ik hier te werk ging. De meest spannende momenten had ik tijdens een paar rivieroversteken. Een keer vond ik een voetgangersbrugje over een pijpleiding dat er nogal gammel uitzag, maar mijn gewicht prima kon dragen. Wat spannender was het toen ik helemaal op het einde van mijn duurloop in het donker nog een riviertje over moest. Ik vond een brugje waarvan alle dwarslatten verdwenen waren zodat alleen nog maar twee met ijs bedekte parallelle ronde balken over schoten. Een kort experiment leerde dat het ijs op het riviertje hoegenaamd niet dik genoeg was om me te dragen. Een tweede experiment leerde dat het water te diep was om gewoon over te waden. Dan is wat acrobatie op handen en voeten over die twee balken de enige overblijvende mogelijkheid. Het was wat spannend maar is me toch gelukt.

Voor de spectaculaire landschappen moet je niet in Letland zijn, maar de bossen zijn echt wel prachtig en ik heb me er goed ik kunnen amuseren.

Dat was januari wat mij betreft. Als alles loopt zoals gepland bezorg ik jullie voor februari iets exotischer verhalen.

Rechts: op een klein brugje boven een pijplijn dat ik vond.

P'tit Yeti Nieuwsbrief - Januari 2015

Tekst en foto's (tenzij anders vermeld): P'tit Yeti (Wouter Hamelinck)

Deze zijn beschikbaar onder een CC-BY-SA licentie

Indien anders vermeld: alle rechten bij de auteur en zijn toestemming is nodig voor elk gebruik

Volledig archief van alle momenteel onder deze vorm beschikbare nieuwsbrieven op <http://www.kleineyeti.be/nieuwsbrief/>

Cover foto: Ondergaande zon in Male Karpaty (Slovakije)